

РЕШЕНИЕ

№ 4199

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 143 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИАНА К. АНГЕЛОВА**

при участието на секретаря **ГЕРГАНА Н. ВЛАДИМИРОВА**
като разгледа докладваното от **ДИАНА К. АНГЕЛОВА** Гражданско дело № 20221110124736 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по искова молба на А. З. С. ЕГН *****, от град С, чрез процесуалния представител адвокат К. Г – САК, със съдебен адрес: гр. С против „Е, ЕИК представляван от управителите заедно и поотделно:, чрез процесуалния представител адвокат А. К. АК – Монтана, със съдебен адрес: гр. С, с която е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сума в общ размер на 10,964.96 лева, която ответникът твърдял, че е дължима във връзка с прехвърлено от страна на „Ю“ АД задължение по договор за банков кредит от 14.06.2006г.

Ищецът твърди, че е получил писмо, изх. № МА 00003116/06.04.22г. , с което от страна на ответника се претендира сумата от 10 964,96 лева. Твърди, че ответникът е уведомил ищеца, че е станал кредитор на ищеца във връзка с прехвърлено от страна на „Ю“ АД задължение по договор за банков кредит от 14.06.2006 г. Ищецът оспорва съществуването на договорно правоотношение/валидността на твърдения договор и претендираната сума. Оспорва, че съществува договор за цесия и че е налице плащане по договор за цесия, поради което счита, че ако същият съществува е нищожен. Оспорва ищецът да е получил екземпляр от такъв договор за кредит, нито от съответните общи условия, оспорва, че ги е приемал по какъвто и да е повод. Оспорва, че ако съществуват такива вземания са погасени по давност. Оспорва цедентът да му е съобщавал за цесията.

С оглед изложеното моли съда да постанови решение, с което да приеме за установено, че А. З. С. ЕГН *****, от гр. С не дължи на Е, представляван от управителите заедно и

поотдело:, сума в размер на 10964,96 лева по договор за кредит от дата 14.06.2006 година, съгласно писмо изх. № МА 00003116/06.04.22г. на „Е, като несъществуващо и погасено по давност задължение.

Ищецът прави искане за присъждане на сторените в настоящото производство разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва предявения иск като неоснователен. Твърди, че на 14.06.2006 г. е сключен Договор за банков кредит продукт „Бизнес револвираща линия - плюс“ № BL 1771 между „Б“ АД /Ю/ АД и „Ц“ ЕООД, в качеството на кредитополучател, представлявано от А. С., и ЕТ „Ц.“, в качеството на съдължник. Сочи, че на 15.09.2007 г. е бил сключен Анекс № 1 между страните, по силата на който страните се съгласяват с промяната на чл.3, ал.1 от Договора за банков кредит, а именно „чл.3, ал.1 Дължимата от кредитополучателя годишна лихва за предоставения кредит включва действащ базов лихвен процент - малки фирми /БЛПМФ/ за лева, обявен от банката, намален с 0,5/нула цяло и пет десети/ пункта“. Твърди, че на 24.04.2009 г. е бил сключен Анекс № 2 между страните, по силата на който страните се съгласяват, че считано от датата на сключване на споразумението, размерът на предоставения кредит ще бъде намален до размера на усвоените към датата на анекса от кредитния лимит, като кредитополучателят няма право да ползва евентуално съществуващите към същата дата погасени, но неусвоени суми от първоначално отпуснатия лимит. Сочи, че на 29.03.2019 г. е бил сключен Договор за прехвърляне на вземания /цесия/ между „Ю“ АД /цедент/ и „Е /цесионер/, по силата на който, задълженията произтичащи от Договор за банков кредит продукт „Бизнес револвираща линия - плюс“ № BL 1771 от 14.06.2006г., Анекс № 1 от 15.09.2007г. и Анекс № 2 от 24.04.2009г., му е било прехвърлено. Твърди, че пълномощник на цедента е изготвил и подписал уведомление за цесия с изх. № МА3 00054734/09.09.2020г., като видно от върнатия екземпляр от уведомлението, същото е било получено лично от А. С. на 27.11.2020г. Твърди, че в подкрепа надлежното уведомяване, достигнало до А. С., същият доброволно е внесъл по сметка на „Е, следните суми: 15.07.2021 г. – 100.00 лв., 20.08.2021 г. – 100.00 лв. и 24.09.2021 г. – 100.00 лв., като след тази дата плащанията са преустановени. Признава, че на ищеца е било изпратено удостоверение за непогасено задължение.

Ответникът прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, претендирано от ищеца.

Ответникът иска от съда да отхвърли исковата претенция като неоснователна.

В открито съдебно заседание на 10.05.2023 г. ищецът не се явява лично, представлява се от адвокат Г – поддържа иска, а ответникът е представляван от своя процесуален представител, адвокат К. и оспорва предявения иск.

Ответникът прави доказателствено искане за представяне на писмени доказателства за заплащане на част от процесните суми от ищеца.

Ищецът оспорва възникването на задължението му, доколкото същият не е получавал

процесните суми, изплатени на „Ц“ ЕООД.

В открито съдебно заседание на 15.11.2023 г. ищецът не се явява лично, представлява се от адвокат Г., а ответникът е представляван от своя процесуален представител, адвокат К..

В заседанието ответникът представя писмени доказателства за извършени от ищеца плащания по процесното задължение.

Ищецът оспорва писмените доказателства – твърди, че същите не установяват плащания, тъй като представляват едностранни изявления от страна на ответника.

В хода на съдебното дирене са събрани писмени доказателства, въз основа на чийто анализ и по смисъла на чл.12 от ГПК, съдът е мотивиран да стори **следните фактически констатации:**

От представените по делото писмени доказателства се установява, че е сключен Договор за банков кредит Продукт „Бизнес револвираща линия – Плюс“ № BL1771 на дата 14.06.2006 г. между „Б“ АД („Ю“ АД) и „Ц“ ЕООД ЕИК и ЕТ „Ц. С.“, представлявано от А. З. С., в качеството им на солидарни длъжници. По силата на договора кредитодателят е предоставил на кредитополучателя кредит в размер на 115,000.00 лв., с краен срок за ползване и погасяване – 120 месеца от откриване на заемна сметка по кредита, открита на 22.06.2006 г.

Установено е, че на 16.06.2006 г., с Нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот № 103, том I, рег. № 1419, дело № 103 от 2006 г. кредитополучателят „Ц“ ЕООД, представлявано от управителя и едноличен собственик на капитала А. З. С., е учредило ипотека върху следния недвижим имот: Дворно място, съставляващо УПИ II-43002 (две римско – четиридесет и три хиляди и две), в кв. 43 (четиридесет и три), по плана на гр. Бяла, област Варна, с площ 8739 (осем хиляди седемстотин тридесет и девет) кв. м., при граници пътя Варна-Бургас, улица и от двете страни територии извън регулация, за обезпечаване на вземането на „Б“ АД („Ю“ АД).

На 15.09.2007 г. и на 24.04.2009 г. са сключени съответно Анекс № 1 и Анекс № 2 към Договор за банков кредит Продукт „Бизнес револвираща линия – плюс“ № BL1771 между същите страни.

На 29.03.2019 г. е сключен Договор за прехвърляне на вземания (цесия) между „Ю“ АД и /цедент/ и „Е /цесионер/, по силата на който задълженията произтичащи от Договор за банков кредит Продукт „Бизнес револвираща линия – Плюс“ № BL1771 от 14.06.2006 г., Анекс № 1 от 15.09.2007 г. и Анекс № 2 от 24.04.2009 г. са прехвърлени на цесионера „Е.

На 23.10.2019 г. „Ю“ АД потвърждава извършената цесия.

От доказателствата по делото се установи, че ищецът по настоящото дело е уведомен за извършената цесия от цедента „Ю“ АД на 27.11.2020 г. с уведомление, получено лично от ищеца.

Ищецът е извършил плащания по задължението си към ответника на 15.07.2021 г., 20.08.2021 г. и 24.09.2021 г. всяко по 100.00 лв.

По делото се установи, че между страните не се спори, че ответникът е отправил покана до ищеца за заплащане на сума в общ размер на 10,964.96 лева, която ответникът твърдял, че е дължима във връзка с прехвърлено от страна на „Ю“ АД задължение по договор за банков кредит от 14.06.2006 г.

Въз основа на прието от съда за доказано като факти, настоящият съдебен състав е мотивиран да стори следните **правни изводи**:

В настоящето производство е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.124, ал.1 ГПК за признаване за установено, че ищецът не дължи на ответника сума в общ размер на 10,964.96 лева, която ответникът твърдял, че е дължима във връзка с прехвърлено от страна на „Ю“ АД задължение по договор за банков кредит от 14.06.2006 г., като приема, че исковата претенция е допустима, доколкото същата е заявена от лице, което описва и твърди факти, на които основава правния си интерес.

По същество:

Отрицателният установителен иск е насочен към установяване, че ответникът не притежава спорното право, поради което е достатъчно ищецът да обоснове правния си интерес от търсеното установяване като предпоставка за допустимост на иска. В случая от представеното от ищеца Удостоверение за непогасени задължения, което е получил от ответника се изяснява, че ответното дружество претендира от ищеца заплащане на задължение в размер на 10,964.96 лв. Следователно за ищеца е налице правен интерес от предявения иск, респ. последният се явява допустим.

При предявен отрицателен установителен иск в тежест на ответника е да докаже по делото в условията на пълно и главно факта, че между първоначалния цедент „Ю“ АД и ответникът е възникнало валидно облигационно правоотношение по процесния договор за потребителски кредит, в изпълнение на което заемодателят е предоставил на ответника заемна сума, а кредитополучателят се е задължил да я върне в уговорения срок, че е настъпил падежът на задължението за връщане на сумата /включително и предпоставките, уговорени в договора за настъпване на изискуемост и/или предсрочна изискуемост/.

С оглед събраните доказателства, съдът намира, че оспорванията са доказани от ответника. Ищецът не оспорва подписването от негова страна на договора за кредит. Предвид това, съдът намира за установено по безспорен начин наличието на валидно облигационно правоотношение между „Б“ АД („Ю“ АД) и А. З. С. ЕГН ***** Договор за банков кредит Продукт „Бизнес револвираща линия – Плюс“ № BL1771, по силата на който за ищеца в настоящото производство е възникнало задължение за заплащане на дадената по договора за кредит сума, в качеството му на солидарен длъжник. Въз основа на Договора за банков кредит е сключен Договор за прехвърляне на вземанията между „Ю“ АД и „Е на 29.03.2019 г., по силата на който вземането е прехвърлено на цесионера „Е.

Липсват доказателства договорът да е бил прекратен преди крайния му срок или да е бил подновен, поради което следва да се приеме, че същият е прекратил действието си с изтичане на уговорения в него срок - 120 месеца от откриване на заемна сметка по кредита.

Сметката е открита на 22.06.2006 г., следователно длъжникът е изпаднал в забава след 22.06.2016 г.

Съдът намира за неоснователно твърдението на ищеца, че не е уведомен за извършеното прехвърляне на вземането с договора за цесия от 29.03.2019 г. Според задължителната съдебна практика /Тълкувателно решение №142-7 от 11.11.1954г. ОСГК на ВС, Решение № 123 от 24.06.2009 г., II т. о./, за да има действие договорът за цесия по отношение на длъжника, той следва изрично да бъде уведомен за извършеното прехвърляне и това уведомяване да е направено от цедента /стария кредитор/, като това задължение на цедента има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т. е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Според цитираната съдебна практика, законодателят е въвел изискването съобщението за прехвърленото вземане да бъде извършено именно от стария кредитор, за да се създаде правна сигурност на длъжника и за да се обезпечи точно изпълнение на задължението му. По делото е представено уведомление за прехвърляне на процесното вземане от цедента, връчено лично на ищеца по настоящото производство на 27.11.2020 г.

Съдът намира за неоснователно твърдението на ищеца, че не дължи процесните суми, тъй като кредитът е предоставен на кредитополучателя „Ц“, а ищецът не е получавал сумите по кредита. Ищецът е присъединен длъжник по силата на чл. 101 ЗЗД, чиято разпоредба гласи, че трето лице може да встъпи като съдлъжник в определено задължение по съглашение с кредитора или с длъжника. Ако кредиторът е одобрил съглашението за встъпване, то не може да бъде отменено или изменено без негово съгласие. Първоначалният длъжник и встъпилото лице отговарят към кредитора като солидарни длъжници. Ищецът е сключил договор за кредит с „Б“ АД („Ю“ АД) на 14.06.2006 г. По силата на чл. 76 от договора, ищецът А. З. С. ЕГН *****, в качеството му на ЕТ „Ц. С.“, встъпва в дълга на „Ц“ ЕООД. Твърдението на ищеца, че не дължи процесните суми, защото не е получил същите са неоснователни. Няма юридическа пречка солидарното встъпване в дълга да се случи впоследствие (след усвояването на заемната сума).

При така изложените мотиви предявеният главен иск се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Поради горното следва да бъде разгледан евентуалният иск, по отношение на който се иска съдът да приеме за установено, че задълженията са погасени по давност.

В конкретния случай, приложение намира общата петгодишна давност по чл. 110 ЗЗД, като по този въпрос е налице задължителна съдебна практика, постановена по чл. 290 ГПК - Решение № 261/12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010 г. на ВКС, IV г. о, Решение № 28/05.04.2012 г. по гр. д. № 523/2011 г. на ВКС, III г. о., съгласно които вземанията на кредитора по договор за заем/банков кредит не са за периодични плащания. При договора за заем е налице неделимо плащане, което е разсрочено във времето, като договореното връщане на заема на погасителни вноски представлява само съгласие на кредитора да

приеме изпълнението на части, но това не променя характера на задължението, което е неделимо и договорът не се превръща в такъв за периодични платежи, а представлява частични плащания по него. При това положение, независимо че вноските по кредита се повтарят през определени периоди от време, те не се погасяват с кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. "в" ЗЗД, а с петгодишната такава. Ето защо, в случая е приложим общия петгодишен давностен срок по чл. 110 ЗЗД, който е започнал да тече от момента, в който вземането е станало изискуемо. Ответникът не е представил доказателства за настъпване на предсрочна изискуемост по договора за банкова кредит, от което следва, че изискуемостта настъпва с изтичане на срока на договора. В настоящия случай, срокът на договора изтича 120 месеца от откриване на заемна сметка по кредита. Сметката е открита на 22.06.2006 г., следователно давността за вземанията по договора започва да тече на 23.06.2016 г. Ответникът не е представил доказателства за факти, които имат за последица спиране или прекъсване на давността за периода 23.06.2016 г. – 23.06.2021 г., когато е изтекла 5-годишната погасителна давност в конкретния случай.

Относно извършените от ищеца плащания на 15.07.2021 г., 20.08.2021 г. и 24.09.2021 г., съдът намира, че са ирелевантни за спора, доколкото са извършени след изтичането на погасителната давност за вземането. Изтеклата погасителна давност не подлежи на прекъсване.

Предвид изложените съображения съдът намира, че по делото не са представени доказателства за настъпили обстоятелства, които да обуславят спиране или прекъсване на давността, поради което правото на принудително осъществяване на паричното вземане е отпаднало и искът за установяване на недължимостта му е основателен.

По разноските:

При този изход на спора съгласно чл. 78, ал. 1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати сторените от ищеца разноски. Ищецът претендира разноски в общ размер 1,638.60 лева, от които 438.60 лева – дължимо заплатена държавна такса по делото и 1,200 лева – адвокатско възнаграждение, за които представя списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът е направил възражение по чл. 78, ал. 5 ГПК за прекомерност на така договореното възнаграждение. Съгласно посочената разпоредба, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част. С оглед на това, съдът приема, че положения труд, участието в процеса и размера на претендираното адвокатското възнаграждение от 1,200.00 лева са съотнесими и този размер не следва да бъде намалено поради прекомерност.

Мотивиран от горното и на основание чл.124, ал.1 ГПК, и на основание чл.110 от Закона за задълженията и договорите, и на основание чл.78, ал.1 и ал.3 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в правоотношенията между А. З. С. ЕГН *****, от град С, чрез процесуалния представител адвокат К. Г – САК, със съдебен адрес: гр. С и „Е, ЕИК представляван от управителите заедно и поотделно:, че А. З. С. ЕГН ***** не дължи на „Е, ЕИК сума в общ размер на 10,964.96 лева, дължима във връзка с прехвърлено от страна на „Ю“ АД задължение по договор за банков кредит от 14.06.2006 г., поради обстоятелството, че задължението е погасено по давност.

ОСЪЖДА „Е, ЕИК представляван от управителите заедно и поотделно: **да заплати на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК на** А. З. С. ЕГН *****, от град С сумата в размер на 1,638.60 лв., представляваща сторените разноси по гр. дело № 24736/2022 година по описа на Софийски районен съд.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____